

Gajdics Ottó rendkívüli évértékel?je!

2019 december 28. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Jó év volt-e? Én azt mondom, igen. Mert tanulhattunk bel?le.

Szubjektív évértékel?

Igaz ugyan, hogy Lót felesége sóbálvánnyá változott az Írás szerint, amikor a b?nös városból távozóban a tiltás ellenére sóvárogva visszanézett, talán nem jelent ekkora veszélyt, ha visszapillantunk a lassan mögöttünk hagyott esztend?re. Szent András napjával kezd?d?en egyébként is eljön a számvetés ideje, és Szent Miklós után megkockáztathatjuk a számadást is, legalább így, magunk között. Mert tudnunk kell, meddig jutottunk utunkon ahhoz, hogy meglássuk, merre kell tovább mennünk.

Els?ként talán tegyük föl azt a kérdést: megijedtünk-e?

Gyerekkoromban soha nem értettem, miért mondják mindig azt a feln?ttek, hogy jobb félni, mint megijedni. Azt gondoltam, az ijedtség csak pillanatnyi, könnyebben elviselhet?, mint a folyamatos félelem. Ma már tudom, hogy a félelem óvatossá tesz, felkészít a várható legrosszabbra is, így eleve kizárja az ijedtséget. Míg megijedni azt jelenti, hogy kiszolgáltatottá válni a nem várt, el?re nem látott dolgoknak. Édesanyám mindig azt mondja nekem, amikor a szokottnál is hevesebben küldöm el a posztkommunistákat melegebb éghajlatra, hogy
ne csináld kisfiam, még visszajönnek, és akkor mi lesz veled!

? fél. Zsigereiben hordozza ezt a félelmet, amióta azért imádkozott a nagymamámmal minden nap, hogy Kádár legalább ne akassza fel a bátyját, hogy ott találják még hét év múlva is a váci börtönben élve. Én azt szoktam válaszolni, ne félj mama, éppen azért kiabálok, hogy soha ne térhessenek vissza.

Az idén sajnos két választáson is azt kellett tapasztalnom, hogy nem voltunk elég hangosak, nem voltunk elég hatékonyak. Így fordulhatott el?, hogy Bayer mester szavaival élve felült a halott, és Dobrev Klárák, Cseh Katalinok meg Donáth Annák kerülhettek az Európai Parlamentbe Magyarország, a HAZÁNK képviseletében. ?sszel pedig a szó legszorosabb értelmében *visszajöttek* Budapesten, a nemzet f?városában, és még jónéhány helyen. Vártuk ezt? Láttuk el?re? Ismerjük be, hogy nem. Megijedtünk tehát, ahelyett, hogy kell? óvatossággal féltünk, és aszerint cselekedtünk volna.

Tegyük hozzá rögtön, hogy nincs minden veszve. A magyar társadalom nemzeti, konzervatív, keresztény értékrend? közössége megnyerte a májusi és az októberi választásokat is, de olyan érzékeny és fájó veszteségek érték közben, amelyek gondolkodásra kell serkentsenek minden hazafit.

Nagyon gyorsan meg kell találnunk a hangot azokkal, akik velünk ellentétben meg sem ijedtek, akiknek úgy t?nik, mindegy, akik nem is értik, miért kell ebb?l ilyen nagy ügyet csinálni. ?k még megnyerhet?k, ha szeretettel tudjuk megértetni velük, milyen óriási a tét.

Hogy **el?ttünk egy nemzetnek sorsa áll**! Azokkal ugyanis, akik most örülnek, hogy életre kelt a nemzetveszt?k, országot, gazdaságot cs?dbe taszítók balliberális panoptikuma, nincs mit kezdeni. De ?k, bármennyit is szajkózzák, nincsenek többségben. Mindenképpen úgy kell élnünk, hogy soha ne is legyenek!

Az esztend? másik fontos kérdése, hogy meg tudtuk-e ?rizni a józan eszünket.

Mert kihívás, az volt számolatlanul. Nagyon úgy t?nik, hogy az emberi élet bármely megnyilvánulását próbáljuk értelmezni, két kibékíthetetlenül szemben álló világlátás perg?tüzébe kerülünk. Minden kategorizálás természetszer?leg leegyszer?sít?, a mostanra kialakult helyzetet viszont h?en leírják azok az ellentétpárok, amelyek meghatározzák hétköznapi gondolkodásunkat.

Ádáz küzdelmet folytatnak a közbeszéd uralása céljából a föderalisták és a nemzetiek, a bevándorláspártiak és az azt ellenz?k, a hív?k és az ateisták, az emberjogi fundamentalisták és a természetjog képvisel?i, hogy csak néhányat említsünk. Ráadásul az a tapasztalatom, hogy míg a nemzeti, konzervatív, keresztény hozzáállás vonzó és élhet? világot szeretne a másik tábor számára is, a balliberális, ateista, önmagát progresszívnak kikiáltó irányzat ellenfele felszámolására, hiteltelenítésére és nevetségessé tételére törekszik.

Mára ott tartunk, hogy mindkét tábor kölcsönösen aberrált elmebetegnek tartja a másikat, legszívesebben elvitetné egy távoli szigetre a hülyéket, a különbség csak annyi, hogy ezért az egyik harsányan nácizik, a másik pedig ugyanolyan vehemenciával komcsizik. Bár igaz, hogy ezen a ponton hág tet?fokára az elmebaj, ugyanis színre lép a politikai korrektség, amely azon túl, hogy visszamen?leg át akar írni és formálni mindent a maga idióta képére, a

jelen nyelvhasználatát is ellehetetleníti azáltal, hogy kiforgatja, kiüresíti, s?t, ellentétesre változtatja a szavak, fogalmak jelentését.

Így fordulhat el?, hogy az igazi diktatúra kegyeltjei igazi demokratának nevezik magukat, és diktatúrát kiáltanak; hogy a pufajkás kormányával összefogott volt SZDSZ-es Orbán Viktort a kommunista Rákosihoz hasonlítja; hogy a tettével nyíltan kérked? nemzetáruló önmagát hazafinak nevezi, és a halál kultúrájának követei kérik számon az életkörülmények javulásának lassúságát.

Ma azok oktatnak bennünket a környezet védelmér?l, akik nemrég még le akarták igázni a természetet. Azok oktatnak humánumról, akik a közelmúlt embertelen fegyveres konfliktusainak pénzeléséb?l gazdagodtak meg. Ma létezik tudós, aki féltve tyúkszaros életét arról hadovál, hogy az lenne a legjobb, ha nem születne több gyerek.

Anyák viszik hormonkezelésre négyéves gyermeküket, hogy fölsejl? nemi jellegzetességeiket visszaszorítsák egy elmebeteg egyenl?ségeszme jegyében. Majd ugyanezek lehomofóboznak, ha ragaszkodunk ahhoz a szerintük elavult ostoba nézethez, hogy van férfi és van n?, és a fene akar a kulcslyukkal házasságot kötni.

Nem egyszer? tehát, mégis arra biztatok mindenkit, ha eddig sikerült, most már maradjunk meg a józan ész talaján. Utasítsunk vissza minden kísérletet, amely bel?lünk próbál hülyét csinálni, higgyünk abban, hogy a másik oldal álláspontja semmivel nem értékesebb, és ezért merjünk velük konfliktusokat is vállalni.

Mondjuk ki bátran, üres locsogás az is, amit progressziónak neveznek. Attól még nem lesz jobb semmi, hogy fölírják rá keresztben: **ÚJ**. Ha jobban belegondolunk, ezek a figurák, akikkel bennünket vert meg a sors, életükben nem találtak ki még semmi újat. Állandóan azt lesték, mit üzennek Moszkvából, Brüsszelb?l, Washingtonból. Nincs választás tehát, a jöv? Magyarországának felépítése is ránk hárul.

Nincs is más kérdés hátra 2019-el kapcsolatban, mint az: Jó év volt-e?

Én azt mondom, igen. Mert tanulhattunk bel?le. És miközben megfogadjuk II. János Pál pápa intelmét, és nem félünk, mindenképpen kell? óvatossággal vágunk neki 2020-nak. És persze volt benne szomorúság, fájdalom, elkeseredettség is, mégis tele volt örömmel, dics?séggel.

Akik ott voltak a Puskás Aréna nyitómérk?zésén, akik suhantak szeretteik felé, vagy munkájuk után az új utakon, akik könnyeztek meg sport és kulturális sikereket, akiknek sikerült megvalósítani réges-régi álmaik valamelyikét, mind értik ezt. Még azok is, akik megpróbálják elhitetni velünk, hogy itt minden rossz, itt semmi nem m?ködik, itt nem lehet élni, leveg?t sem kap az ember, innen csak elmenekülni lehet. Mégis itt vannak, itt sopánkodnak, itt vesznek új lakást, kocsit, itt vannak kétségbeesve a felmelegedést?l, itt alapítják meg a szabad városok szövetségét, és itt nem zárják börtönbe ezért ?ket.

Azt, hogy szerintem lehet-e, kell-e szót érteni velük, és ha igen, akkor miként, majd legközelebb mesélem el. (Gajdics Ottó, 888.hu)

www.mindenszo.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló